

UKRAINIAN LABOR NEWS

PRINTED AND PUBLISHED TRI-WEEKLY BY THE WORKERS AND FARMERS PUBLISHING ASSOCIATION, LIMITED, A JOINT STOCK COMPANY, INCORPORATED UNDER THE LAWS OF MANITOBA...

Subscription per year \$4.00

Telephone: 51 465

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ

Газета для робочого класу - виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу.

Видає Робітничо-Фармерське Видавниче Товариство, закорпоророване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня містяться в Українському Робітничому Домі, на розі вулиць Прінчард і МекГрегор, у Вінніпегу, Ман.

Передплата на рік \$4.00

Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

Редакція за оголошення не відповідає.

ШЛЯХОМ БІЛОГО ТЕРОРУ ДО ЗАКРІПЛЕННЯ ФАШІСТСЬКОЇ ВЛАДИ.

Білий терор — це одинока зброя капіталістичної класи, яку вона застосовує у боротьбі проти трудящих. Спіраючися на свої суди, які базуються на законах, що не лише виправдують, але й оброняють найменший визиск і гнет працюючої класи...

В капіталістичній країні, де запанував білий терор, увесь політичний і адміністративний апарат натравлений проти трудящих. Масові арештування тих робітників і робітниць, що відмовляються хліба й праці, замучування найжорстокішими знаряддями волатів і ридовиків революційного робітничого руху...

Звичайно, білий терор не являється зрадою. Він виростає навіть дуже скорим темпом. І, націкавіше, що батьками білого терору являються не хто інший, а саме соціял-демократи, які й породили так звані соціял-фашизм. В Італії, де народився фашизм, батьком білого терору був той же самий Муссоліні, соціял-демократ. Болгарські меншевіки проклали шлях генеральному фашизму, а на посилення його влади, застосували білий терор. Лідери Польської Партії Соціялістичної, повалити народвоєвську владу хлопомана Вітоса, висунули на керівника Річносоловної Польської теж соціял-демократа Пласудського, який на протигу трох років свого панування обнівав всі державні пости своїми штабними офіцерами, склав уряд зі самих полковників, а "на купу дурнів в соїм тримає баті".

А хіба ж соціял-демократ Носке й Шайдман не втопили в крові пролетарської революції німецького пролетаріату? А скільки ж то мурдів на робітниках поповнив німецький соціял-демократичний поліцай-президент Берану Цергібель та його покровитель міністер Гессінський?

Або знов отой так звані "робітничий уряд" Великої Британії? Чи ж не по робітничих трупах Палестини, Індії й інших колоніальних країн закріпляє за собою силу? А вже ж, що так до допомогою найжорстокішого терору соціял-демократичний уряд МекДоналда здавове вольонцій рух колоніальних народів, за допомогою того самого білого терору мекдоналдівці намагаються знищити революційний рух англійського пролетаріату. Те саме ми бачимо у Франції, де теж соціял-демократи пустили віжки білому теророві проти боевого францюзького робітництва. І зараз, як бачимо, немає в Європі ні одної капіталістичної країни, де не бушував би білий терор, де фашизм не спірався б на йому, змагаючись змінити своє панування над трудящими й закрити свою владу.

Та не лише в Європі, а у всьому світі немає зараз такої капіталістичної країни, де не помітно було б слідів білого терору. Той самий білий терор охонив вже й країни так звані "демократії" Злучених Держав і Канади. В обох цих країнах ми бачимо той самий метод у застосуванні засобів в боротьбі проти революційного руху робітничої класи. Громадські мітинги і демонстрації, розбивання поліцейськими клобами голів безробітним за те, що впоминаються хліба й праці, влязнені і тортурування найактивніших бойців революційного робітничого фронту, депортування робітників і робітниць, які вступили на шлях класових визвольних боїв — хіба ж це не признаки панування білого терору? Чи оті масові арештування пролетаріату Америки й Канади вчас демонстрацій безробітних на 6-го травня і в Міжнародній робітничий день на 1-го травня різняються чим небудь від діяння фашистських урядів в Польщі, Румунії, Італії чи інших? Чи дренєрські козакки не громалять торонтоносних робітників менше за цергібаївських поліцаїв, або царанської сікурани в Румунії? І вінніпегський мейор міста вже вивчив і застосовує у боротьбі з комуністичними аддерманами той самий метод, що вживає його соціял-фашист Пласудський в польському соїм. Викадає Пласудський поліцією комуністичних послів у Варшаві, а вінніпегський мейор викнує поліцією вже двічі комуністичного аддермена, тов. В. Н. Колініка за засіданя міської ради.

Правда, білий терор по цьому боці океану ще не розжев-

рився у таке подуму, як це ми бачимо у фашистських європейських країнах. Однак, він вже працює. Він має своїх палачів теж соціял-демократів, що скриваються за фірму робітничої партії й вони безперечно почерез білий терор готують шлях до соціял-фашизму теж само, як зготовили його вже соціял-демократи європейських країн.

Що ж, чекати до того часу, аж доки не розгориться повним вогнем білий терор в Канаді, не слід. Трудящі Канади мусять вже завчасу готувати свої боеві загони, щоб дати мужню відсіч наростаючому білому теророві. На білий терор треба відповісти гострішими класовими боями. Такі бої може постачити лише робітництво зорганізоване в боевых юніях, в масовій організації Канадійської Робітничої Оборончої Ліги, в лавах комуністичної партії і в таких робітничих організаціях, що стоять завжди напоготові в шерегах революційного пролетаріату й беруть активну участь у визвольних класових боях.

ЧЕХОСЛОВАЦЬКА ЖАНДАРМЕРІЯ ГРОМИТЬ ДІТЕЙ.

25 квітня на засіданні чехословацького парламенту відбулися бойові виступи комуністичних депутатів у зв'язку з кривавими подіями в Радотині (робітничий передмістя Праги), де 20 квітня підчас демонстрації піонерів і комсомольців, жандармерія поранила п'ять дітей.

Коли в салі засіданя з'явився міністер постачання Бехине, що є членом соціял-демократичної партії, з лави комуністів проаунали вигук: "Ось міністер, що постачає людності олоду". Комуністичні депутати Хшицька й Годінова прорвалися до столу прем'єр-міністра, демонструючи скривавлену дитину сорочку пораненої в Радотині школярки Мартинеш.

Із промовою про події 20 квітня виступив комуністичний депутат тов. Коцеський. "Події в Радотині" — сказав тов. Коцеський, — є одна з'янокотієї системи, що розстрілювала школярів, які страйкували, що криваво придушувала виступи безробітних і робітників безрезни, що забороняє й розганяє робітничі збори, що вбиває робітника у Великому-Бикові. Ці криваві події потрібні фінансовому капіталові та його соціял-фашистському урядові, щоб мати привід заборонити підротравнені виступи".

Тов. Коцеський, що особисто брав участь у демонстрації в Радотині, змалював справжню картину події 20 квітня.

— Похід молоді й дітей — підкреслив тов. Коцеський, — мав спортивно-культурний ха-

рактер. До програми входили футбольні змагання й вечір із іграми. Попереду демонстрації йшли діти, бо ніхто не думав, що жандарми стрілятимуть на дитячий похід. Йшов у перших лавах і запевню, що пра-ве крило жандармського кордону, яке було на відстані 15 кроків, видало без усюкого посередження. Проте, стріляло не по ногах, як твердило поліційне зведення, а прямо в груди, про що свідчить поранення. Стрільці учбовими кулями, що, як відомо, руйнують тіло так само, як кулі "дум-дум". Жандарми не давали прибирати з бруку скривавлених дітей, повернувшись в жорстокість навіть звичайним істеричним вигуком. Поштовий уряд відмовився допустити телефоном зі швидкою допомогою, а санітарний автомобіль, що проїздив, також відмовився взяти поранених".

За розстріл відповідають не тільки жандарми, які стріляли, — заявив тов. Коцеський, — але весь нинішній режим, що спирається на соціял-фашистів. Ми вимагаємо утворити комісію з робітників, обраних на заводах, представників МОДР у й представників революційних професійок для прослідкування розстрілів у Радотині. Ця комісія повинна діяти на правах парламентарної комісії. Ми вимагаємо негайно демісії уряду й видання його під суд".

Тов. Коцеський далі відзначив, що робітники вже відповіли на події в Радотині демонстраціями протесту в Празі, Кладні, Боні, Карлсфурті, Остраві й ряді інших міст.

ІМПЕРІАЛІСТИЧНІ ДЖУНГЛІ.

Німецька буржуазна ліберальна газета "Франкфуртер Цайтунг" порівняла лондонську морську конференцію з джунглями. Як у джунглях вештаються хижі звіри, шукаючи собі принадну здобич, так і Лондонська конференція, офіційно зібравшись під прапором пацифізму, обернулася в отакий густий ліс, чи то пак, джунглі, де представники імперіалістичних держав намагаються один в одного відібрати, відвоювати кращу здобич, або кращі позиції в справі морського озброєння.

Саме скликання конференції є наслідок тої актуальності, якої набрало готування до нової війни. Скрізь шалено готуються до війни, скрізь їде колюче зміщення армії і флоту, збільшення витрат державних бюджетів на военні потреби; скрізь готують заплани й вийкористовують усі засоби для ідейного готування до війни, аж до "хрестового походу", а тут тобі ці самі держави, що готуються до війни, на протязі місяців клопочуться за роззброєння. Чи це не суперечність? Ні, аж ніякої суперечності тут немає, бо ж ця конференція є якраз частиною загальної імперіалістичної акції. Офіційно це називається

роззброєння, а насправді це — перегруповання імперіалістичних сил, зважаючи на готування до майбутньої війни.

Досить звернути увагу на те, що Америка, давненько вже випередивши економічно всі інші капіталістичні країни, до останнього часу в справі морського озброєння стояла по-заду Англії, щоб зрозуміти, що Америка є над чим попрацювати, щоб змінити співвідношення сил на фронті морського озброєння. І справді, Америка вже багато років скерує свою увагу на те, щоб покінчити з виключною ролюю Англії на морі і собі запосити, відповідно до своєї економічної ваги, перше місце.

Вашінгтонська конференція була першою спробою Америки в цім напрямі, бо ж тут примушено Англію до зрівняння числа в справі лінійних кораблів. Пізніше десь то 1927 р. другу спробу Америка зробила на Женевській конференції. Борючись проти зазіхань Америки, Англія вдалася по підтримку до Франції, утворивши свого часу англо-французький морський блок. Америка відповіла на це шаленим будівництвом усіх гатунків військового озброєння. Відомо, що, коли владу в Англії взяв робітничий уряд, МекДоналд по-

квапився до Америки, щоб дійти такої-сякої згоди з президентом Гувером у справі флоту. МекДоналд і Гувер ще й тоді намагалися ліцензійно запевнити, що мова моїть-ся про скорочення озброєння. Та навіть буржуазний англійський журнал "Економіст" це заперечував, підкреслюючи, що "згода між Великобританією і Злученими Державами навард чи означає щось більше, ніж погоджену програму будівництва флоту в масштабі, який, можливо, являє собою мінімум, придатний для прибічників великої флоту в обох країнах".

Отже, коли дипломати збираються на конференцію, то в кращому разі може йти мова про взаємні зобов'язання, які потрібні тій чи тій державі. Для цього очевидно й зібрався в'ять держав на Лондонській морській конференції: Злучені Держави, Англія, Японія, Франція й Італія. Основна боротьба розгорталася між Англією і Америкою, і кожна з цих держав намагалася завербувати собі відповідного союзника для майбутньої війни. Франція, очевидно, користаючись із цієї ситуації, домагалася легалізації збільшення тонажу флоту в двій. Проти цього заперечувала Італія, бо ж це означає визнання гегемонії Франції в Середземному морі. Зісно, вимоги Франції йдуть і проти інтересів Англії. Від-

омо, що Англія, борючись із Францією, яка має велику кількість підводних човнів внесла пропозицію на Лондонській конференції про повне знищення підводних човнів. Проти цього повстала Франція. Японія, послаючись на те, що ця морська зброя є єдина зброя для невеликих і небагатих держав.

Отак виглядає конференція, яка шито ставить собі завдання скоротити озброєння. Справді ж тут із самого початку точилася боротьба хижих звірів за нову здобич. 92 дні тривала Лондонська морська конференція і закінчилася вона шкемною угодою: Ухвалено, щоб Злучені Держави, Англія і Японія знищили кілька лінійних кораблів, очевидно, застарілих, які знищили б і тоді, коли б не було жадних конференцій. Не дозволено Франції збільшувати тонаж підводних човнів, отже це значить, що в цьому дістала перевагу Англія. Визначено розмір тонажу крейсера, знищити і підводних човнів, згідно з яким Америка має найбільш права. Англія йде слідом за Америкою, і найменш права щодо розміру тонажу мають і інші держави. Після 92 днів розмов і нарад сталося відповідне перегрупування сил у справі морського озброєння, яке, очевидно, їде цілком користі великим імперіалістичним державам. Що ж, на те й імперіалістичні джунглі, а в джунглях, звичайно, водяться звірі.

"ВСІ ПОВИННІ ОБЕДНАТИСЯ ДЛЯ ЗАХИСТУ СРСР"

Відозва французької передової інтелігенції.

Група передової французької інтелігенції на чолі з Рімен-Доланом, Беламі та іншими випустила відозву проти антирадянської кампанії, що підписалася останніми часами у Франції. У відозві говориться:

Фальшовані документи, брехливі повідомлення, справжнісінькі вигадки та перекручені факти — все пушено з хід. На зміну кінематографічному романові "кутеповщина" стає похід проти так званих "релігійних переслідувань". Ниншом заборонити продавати в кіосках деякі дружині СРСР видання, а зате дозволяють облякувати статті з отвертими закликами до вбивства керівників радянської держави та її представників. В Парижі дозволяють існувати білогвардійській військової академії та командуванню "роїсійської флоту", відмовляючи водночас продовжити візу видатному радянському кінорежисерові Аїзенштейнові. Ко-

ли справа-стосується СРСР, то порушують усі права й справедливість. В Парижі виправдують фабрикантів фальшивих векселів, а в Берліні — фальшивиків червців.

Поліція орудує скрізь. Імперіалізм люте. Якщо ми не зуміємо на ісе це реагувати як слід, ми опинимося або в фашистській неволі, або перед новою війною. Ті, що нижче підписалися, не зважаючи на різницю політичних переконань і світогляду, заявляють, що тепер кампанія проти СРСР є найбільша загроза мирові. Вони також переконані, що СРСР є підпора всіх народів проти фашизму. Ті, що підписалися, закликають усіх французів, що дбають про збереження своєї власної політичної волі, всіх, хто бажає служити справі людського поступу та загального миру, — викрити всі внутрішні і зовнішні довести до розриву дипломатичних стосунків із СРСР, і об'єднатися для захисту його від ворогів.

ГОСТРА НОТА РАДЯНСЬКОГО УРЯДУ ДО ФАШІСТСЬКОЇ ПОЛЬЩІ.

На 26 квітня ц. р. на радянське консульство у Варшаві був зорганізований бомбовий захід, який викрито вчас ще перед вибухом розривного знаряддя. За останні роки такі бомбові заходи на радянське представництво в Польщі повторяються з часта, намагаючись спровокувати Радянський Союз до війни з фашистською Польщею, за якою стоять усі імперіалісти світу, готові кожночно спити її на підмогу проти СРСР.

З цього приводу Союзний Уряд СРСР у своїй ноті дає фашистській Польщі останню свою пересторогу щодо дальших замахів на представництво радянське і робить в майбутньому відвічальною Поль-

щу за дальші замахові акції, скеровані проти Союзного Уряду.

28-го квітня цього року поважний представник СРСР у Польщі тов. Антонов Овсенко передав міністерству закордонних справ ноту такого змісту:

26-го квітня цього року, завдавши випадковому збігу обставин, відвернено висадження в повітря будинку поважного представництва СРСР у Польщі, що могло потягти за собою загибель всього його особового складу.

Союзний Уряд, вбачаючи в цьому терористичному замаху спробу викликати серйозні і далекосяжні ускладнення у взаємовідносинах між Радянським Союзом і Польщею, не

може не звернути уваги Уряду Польської республіки на ту обставину, що вищезазначений терористичний захід міг мати місце тільки в умовах, що створилися через посилення останнім часом антирадянської діяльності певних кіл у Польщі і зв'язаної з ними частини польської преси. Ця діяльність, що притягла до себе увагу громадської думки не тільки Радянського Союзу й Польщі, а й цілого світу, має на меті утворити таку обстановку, за якої став би неминучим розрив стосунків між Польщею і Радянським Союзом і наслідки, які звідси випливають.

Замах від 26-го квітня показує, що ця діяльність не зупиняється ні перед якими засобами, щоб досягти своїх злощасних цілей, які загрожують справі миру.

Союзний Уряд, що неохоче прагне до розвитку і зміцнення добросусідських взаємин з Польщею, змушений констатувати, що зазначена діяльність, яка має безперечно також зв'язок з акцією певних міжнародних чинників, являє собою величезну небезпеку не тільки для взаємовідносин між СРСР і Польщею, а й для загального миру.

Терористичний акт від 26-го квітня не є, на жаль, поодиноким випадком замаху на повнозначне представництво СРСР у Польщі.

Союзний Уряд змушений нагадати замах Трайковича у вересні 1927 року, що не вдавля, замах від 4-го травня 1928 року на торговельного представника СРСР у Польщі Лізарєва, напад 21-го листопада 1929 року на консульство СРСР у Львові, викриті двічі терористичну змову проти того ж таки консульства, і, нарешті, акт 7-го червня 1927 року, жертвою якого був повноважний представник СРСР у Польщі П. Л. Войков.

Констатуючи, що не зважаючи на всі вищезазначені тяжкі події, подібні замахам все ще лишаються можливими в Польщі, Союзний уряд вважає за можливе підкреслити, що, в зв'язку з посиленою активністю антирадянських кіл, як у Польщі, так і за її межами, подія 26-го квітня набирала виключеної ваги і є одним з елементів широко задуманої акції, скерованої на пробудження конфлікту між Радянським Союзом і Польщею.

Уряд СРСР, дбаючи про стан союзу-польських стосунків, не раз звертав у минулому увагу уряду польської республіки на потребу рішучого припинення злощасної діяльності авантюристичних кіл Польщі, що систематично прагнуть до порушення миру між окремими країнами.

Грізна пересторога, якою є терористичний акт від 26-го квітня цього року, що не вдавля, примушує Союзний Уряд ще раз звернути увагу на надвичайну небезпеку створеного становища і покладає на уряд польської республіки відповідальність за вжиття від нього дійсних заходів до ліквідації тієї небезпечної обстановки у Польщі, в умовах якої раз-у-раз виникають акції, що показують напад на СРСР.

ПОВСТАНСЬКИЙ РУХ У БЕНГАЛІ НЕ ВІЩУЄ.

Повстанський рух у районі Чітагонгу (Бенгальська провінція) не віщує, дарма, що влада нищпорить в околицях міста довільні повстанці. В одному районі влада оточила 30 повстанців. Стався сутинка, підчас якої вбито 12 повстанців і двох поранено. В районі вчинено 14 арештів, але основною ядра повстанців, не розгромлено. За 50 миль від Чітагонгу повстанці, захищаючись, поранили трьох поліцаїв.